

Sygn. akt III Ca 784/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Teresa Kołeczko - Waclawik

Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Anna Hajda

Protokolant Wioletta Matysiok

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej (...) w W.

przeciwko M. B.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 13 stycznia 2014 r., sygn. akt I C 695/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 600 (sześćset) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Anna Hajda SSO Teresa Kołeczko – Waclawik SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 784/14

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna (...) w W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego M. B. kwoty 9.626,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 09 2011r.

oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdziła, że pozwany w dniu 5 09 2010r. kierując samochodem marki F. (...) nr rej. (...) i nie posiadając wymaganych uprawnień do jego kierowania, spowodował wypadek drogowy, w którym uszkodzeniu uległ samochód marki F. (...) nr rej. (...), po czym odjechał z miejsca zdarzenia. W wykonaniu umowy ubezpieczenia AC łączącej powódkę z poszkodowanym wypłaciła mu odszkodowanie za szkody powstałe w wyniku wypadku i obecnie dochodzi od pozwanego jego zwrotu.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Zabrze sporządził w dniu 23 05 2012r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym polecił pozwanemu zapłacić powódce dochodzone należności.

Pozwany M. B. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powódki zwrotu kosztów procesu.

Przyznał, że został ukarany grzywną za spowodowanie kolizji oraz zaprzeczył,

że w czasie przedmiotowego wypadku drogowego kierowała samochodem marki F. (...) o nr rej. (...). Podnosił, że w ogóle nie potrafi prowadzić samochodu. Jest alkoholikiem, osobą bezrobotną i nie posiada środków potrzebnych do nabycia pojazdu. Do podpisania umowy sprzedaży, kiedy był nietrzeźwy, nakłonił go D. L., tłumacząc, że jest mu to potrzebne do złomowania pojazdu oraz że w podobnych okolicznościach nabył już inne samochody.

Sąd Rejonowy w Zabrze w wyroku z dnia 13 01 2014r. oddalił powództwo

i orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulację art. 828

§ 1 k.c. Stwierdził, że przeciwko pozwanemu nie zapadł prawomocny wyrok w sprawie karnej, który stosownie do regulacji art. 11 k.p.c. byłby wiążący dla sądu cywilnego.

Dokonał oceny zebranego w sprawie materiału i w jej wyniku ocenił, że pozwany

w czasie przedmiotowego wypadku drogowego nie kierował samochodem marki „(...)” i z tej przyczyny uznał powództwo za bezzasadne. O kosztach procesu orzekł

na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżyła **powódka (...) Spółka Akcyjna(...)w W.** w całości, która wносиła

o jego zmianę przez uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu, bądź o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzucała, że przy ferowaniu wyroku naruszono prawo procesowe, regulacje:

- art. 217 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie zgłoszonego wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych mechaniki samochodowej oraz wyceny pojazdów na okoliczność ustalenia przyczyn i przebiegu oraz sprawcy zdarzenia drogowego z dnia 5 09 2010r. a także zakresu uszkodzeń oraz wysokości kosztów naprawy w pojeździe marki F. (...) spowodowanych na skutek zdarzenia z dnia 5 09 2010r., w sytuacji w której przedmiotem tego dowodu miały być fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie i z których powódka wywodziła skutki prawne, a które jednocześnie wymagały wiadomości specjalnych,

- art. 210 § 3 k.p.c., art. 224 § 1 k.p.c. i art. 316 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego a tym samym wadliwe przeprowadzenie postępowania dowodowego, zamknięcie rozprawy bez przeprowadzenia wszystkich dowodów i wydanie wyroku na podstawie niepełnego materiału dowodowego,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie rozważenia w sposób wszechstronny całości zaoferowanego przez powódkę materiału dowodowego oraz dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, dowolną a nie swobodną ocenę dowodów tj. przyjęcie za wiarygodne zeznań pozwanego w sytuacji gdy jest on bezpośrednio zainteresowanym w niniejszej sprawie, przyjęcie za wiarygodne zeznań osób bliskich pozwanemu (matki i ciotki) jako bezpośrednio zainteresowanych korzystnym rozstrzygnięciem dla pozwanego, w sytuacji ich całkowitej opozycji wobec przedstawionych przez powódkę dowodów w postaci dokumentów urzędowych – notatki Policji oraz wyroku nakazowego, błędne uznanie, że skoro powód nie był właścicielem pojazdu marki F., ani żadnego innego pojazdu mechanicznego, to nie mógł prowadzić pojazdu w dniu 5 09 2010r. jako jego posiadacz, oddalenie powództwa na

podstawie zarzutu nieudowodnienia twierdzeń powódki mimo że przedłożyła ona dokumentację obrazującą zarówno zakres szkody jak i przyczynę jej powstania jak również wniosła o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na poparcie swoich twierdzeń,

- art. 98 § 1 i 3 k.p.c. poprzez zobowiązanie powódki do zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powódki przyjmując, że mają ono źródło w reżimie odpowiedzialności deliktowej sprawcy wypadku drogowego za wynikłą w jego wyniku szkodę oraz w regulacji art. 828 § 4 k.c. stanowiącej źródło roszczeń regresowych zakładu ubezpieczeń wobec sprawcy szkody.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale, który poza występującą sprzecznością pomiędzy informacjami zawartymi w wyroku nakazowym Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 5 04 2011r. (II W 231/11) a pozostałym materiałem dowodowym, jest logiczny, wewnątrznie spójny, a informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają i jako takie są w pełni wiarygodne.

Wbrew zarzutom apelacji przy rozpoznaniu sprawy i gromadzeniu materiału dowodowego a następnie przy konstruowaniu podstawy faktycznej orzeczenia nie naruszył prawa procesowego w sposób wpływający na ostateczny wynik sprawy.

Powódka dochodząc od pozwanego - jako sprawcy wypadku drogowego – zwrotu wypłaconego odszkodowania, powinna była stosownie do regulacji art. 6 k.c. wykazać jego winę, co w realiach sprawy sprowadzało się przede wszystkim do wykazania, iż w czasie przedmiotowego wypadku drogowego kierował on samochodem marki (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Na tę okoliczność w istocie zaoferowała ona Sądowi tylko dowody: z prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 5 04 2011r. (II W 231/11) oraz zeznań świadka L. Ł., który składając na rozprawie

w obecności pozwanego zeznania nie rozpoznał pozwanego jako kierującego samochodem, który spowodował wypadek (dwukrotnie zeznał, że „nie jestem w stanie powiedzieć na w 100%, że obecny na sali pozwany kierował maluchem... Jeszcze raz podkreślam, że nie jestem w stanie powiedzieć, czy to pozwany był kierowcą malucha”, k- 154).

Przywoływane przez skarżącą orzeczenie karne zostało wydane w postępowaniu w sprawach o wykroczenia i skazano w nim pozwanego na karę grzywny za popełnienie wykroczenia.

Orzeczenie to nie należy zatem do kategorii orzeczeń objętych regulacją

art. 11 k.p.c. (regulacja ta uzależnia związanie sądu cywilnego ustaleniami sądu karnego od dochowania przez sąd karny formy „wyroku” i „skazania za przestępstwo”),

przez co jego moc zaświadczająca – jako dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 k.p.c. - sprowadza się tylko do poświadczenia, iż pozwany został uznany za winnego popełnienia wskazanego w nim wykroczenia i za to skazany na karę grzywny.

Może to jednak rodzić tylko domniemanie faktyczne (art. 231 k.p.c.).

Z poczynionych przez Sąd Rejonowy i niekwestionowanych przez skarżącą ustaleń wynika jednak, że umowa sprzedaży samochodu marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), która miała być zawarta w dniu 15 05 2010r. pomiędzy D. L. a pozwanym, nie została zaewidencjonowana w organie podatkowym,

do 29 07 2013r. nie została również przedstawiona organowi prowadzącemu ewidencję pojazdów i w czasie wypadku w ewidencji pojazdów jako właściciel tego samochodu figurował D. L..

Równocześnie ze zgromadzonego w sprawie materiału wynika, że pozwany

w ogóle nie potrafi prowadzić samochodu, jest alkoholikiem, osobą bezrobotną i nie posiadał środków potrzebnych do nabycia pojazdu.

Okoliczności te rodzą z kolejne domniemania faktyczne, iż w czasie wypadku drogowego pozwany nie był posiadaczem tego samochodu i co za tym idzie nie kierował nim.

Wynikające z tego wątpliwości należy tłumaczyć na jego korzyść, co niweczy możliwość zastosowania w sprawie wskazanego powyżej domniemania faktycznego wynikającego z treści orzeczenia karnego.

Dlatego w materiale sprawy brak jest dostatecznych podstaw do postulowanego przez skarżąca w apelacji ustalenia, że w chwili wypadku pozwany kierował samochodem marki (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W następstwie tego przywoływany w apelacji wniosek powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych mechaniki samochodowej oraz wyceny pojazdów na okoliczność ustalenia przyczyn i przebiegu oraz sprawcy zdarzenia drogowego z dnia 5 09 2010r. a także zakresu uszkodzeń oraz wysokości kosztów naprawy w pojeździe marki F. (...) spowodowanych na skutek zdarzenia z dnia 5 09 2010r. dotyczył okoliczności nieistotnej dla rozpoznania sprawy i jego nierozpoznanie przez Sąd Rejonowy nie miało wpływu na jej ostateczny wynik (przeprowadzenie tego dowodu generowało by jedynie zbędne koszty procesu).

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego jest również prawidłowa i Sąd odwoławczy w całości ją podziela i przyjmuje za własną (orzecz. SN z dn. 26 04 1935r. C III 473/34, Zb. U.z 1935r. poz. 496).

Odpowiedzialność pozwanego za skutki przedmiotowego wypadku drogowego ma ona źródło w regulacji prawnej 415 k.c. w związku z art. 436 § 1 k.c.

Powódka wiążąc swe roszczenia z zawinionym spowodowaniem przez niego przedmiotowej kolizji drogowej powinna była – stosownie do prawidłowo zastosowanych przez Sąd pierwszej instancji regulacji art. 6 k.c. i 232 k.p.c. - okoliczność tę wykazać.

Z podanych powyżej względów z obowiązku tego jednak się nie wywiązała,

w konsekwencji czego w materiale sprawy jej powództwo nie zostało wykazane i jako takie podlegało ono oddaleniu.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku (Sąd Rejonowy nie naruszył wskazanych w apelacji regulacji prawa materialnego) i apelacja skarżącej jest bezzasadna.

Reasumując, zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację powódki jako bezzasadną oddalono w oparciu o przepis art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosownie do regulacji art. 98 k.p.c. uwzględniając, że powódka w całości uległa w tym postępowaniu, wobec czego powinna ona zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Anna Hajda SSO Teresa Kołeczko – Waclawik SSO Leszek Dąbek